

Диваки

Тамара Коломієць

Був за морями витівник
На прізвисько Рогеллі.
До меду брав собі часник,
До перцю — карамелі.
Завжди по вулиці гуляв
Він догори ногами,
Собак на стежці поціляв
Смачними пирогами.
А за горами був дивак
На прізвисько Рогатті.
Він задкував, неначе рак,
По сінях і по хаті.
Як спав — на ліжко ноги клав,
А голову — під ліжко.
Квиток на поїзд купував,
А йшов по рейках пішки.
І ось зустрілись на торжку
Рогеллі і Рогатті.
Один з них верхи на дрючку,
А другий — на лопаті.
Обоє задом наперед
І догори ногами.
Обоє мали в сітях мед
Ще й бутлі з пирогами.
Сказав Рогеллі:
От дивак!
Звідкіль такий узявся?
Сказав Рогатті:
— Бачить всяк,
Що я не в тебе вдався!
— Ха-ха! —
Рогеллі реготав.
— Хо-хо! —
Рогатті з нього.
І весь народ аж присідав
Од реготу гучного.
Ото дива! Ото дива!

Од сміху впало небо!
Що, що?
Такого не бува?
Не вірите — не треба!